

ΠΡΩΤΟ F I R S T S H O T ΠΛΑΝΟ

ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ
RENAULT

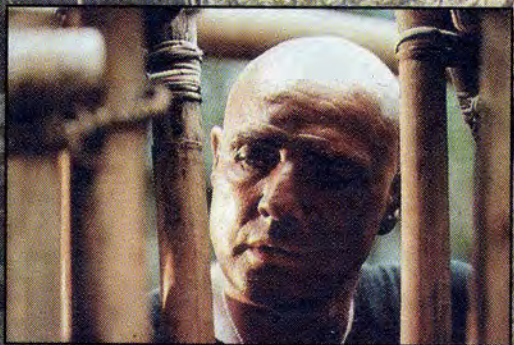
This is the end. Αυτό είναι το τέλος, όπως λέει και το τραγούδι των Doors. Το τέλος μιας εποχής. Μιας εποχής αθωότητας, τουλάχιστον για τις ευημερούσες χώρες του δυτικού κόσμου. Όπου η Αποκάλυψη ήταν συνήθως ένα κινηματογραφικό ή τηλεοπτικό υπερθέαμα καταστροφής, που είτε αφορούσε ένα αλλού και τους άλλους είτε συνέβαινε εδώ στο

επίπεδο του φανταστικού και της μυθοπλασίας. Η εποχή αυτή τελείωσε οριστικά μετά την αποκάλυψη τώρα της 11ης Σεπτεμβρίου στο World Trade Center της Νέας Υόρκης. Και η φρίκη και ο τρόμος έπαψαν πια να είναι «φίλοι» των ηρώων της βίας, όπως έλεγε ο συνταγματάρχης Κουρτζ στην Αποκάλυψη τώρα του Κόπολα («*Horror and terror are our friends*») κι έγιναν οι αόρατοι εχθροί. Μεταφέρθηκαν από την καρδιά του ερέβους, κάποιας μακρινής ζούγκλας της Καμπότζης, στην πιο φωταγωγημένη και υπερπολιτισμένη μητρόπολη του κόσμου, στην καρδιά της Αμερικής. Χωρίς καν να φανερώνεται ένας παρανοϊκός σκηνοθέτης που να ενορχηστρώνει τη δράση, όπως ο στρατηγός Κίλγκορ που φώναζε στην ταινία: «να γίνει λίθινη εποχή», καίγοντας με βόμβες ναβάλμ δάση και ανθρώπους καθώς παϊνίζαν οι Βαλκυ-

ρίες του Βάγκνερ. Χωρίς λογοτεχνικές αναφορές στην Αποκάλυψη του Ιωάννη, στην Κόλαση του Δάντη, στο Μεθυσμένο Καράβι του Ρεμπώ, στην Έρημη χώρα του Τ.Σ. Έλιοτ. Κι όμως η επαναπροβολή της πιο φιλόδοξης ταινίας του Φ.Φ. Κόπολα, με νέο μοντάζ και επιπλέον διάρκεια 53 λεπτών, μοιάζει σαν ένα είδος προφητικής συγκυρίας. Τόσο εξαιτίας του τίτλου της, όσο και για τις πιο βαθιές νοηματοδοτήσεις της που αποκαλύπτονται-τώρα στο φόντο μιας πραγματικής τραγωδίας που σημαίνει και το τέλος μιας εποχής. Για τον κινηματογράφο αλλά κυρίως για τη ζωή.

Σωτήρης Ζήκος

Αποκαίγρσε Now

«Ήθελα η Αμερική να δει καταπρόσωπα το πρόσωπο της φρίκης και να το δεχτεί σαν το δικό της πρόσωπο. Μόνο έτσι θα μπορέσει να το δεχτεί σαν το δικό της πρόσωπο. Μόνο έτσι θα μπορέσει να προχωρήσει προς μια νέα εποχή. Ας είμαστε ειλικρινείς. Μιλάμε για μια νέα εποχή που πρόκειται να έρθει.»

Φράνσις Φορντ Κόπολα, Κάννες 1979

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

ΓΙΑ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΜΗΝΑ

3 Τα Φεστιβάλ του Κόσμου: Χωρίς γιορτή φέτος στο Τορόντο και cine-news απ' όλον τον κόσμο

4 Ο μικρός Λιάμ και Τη μέρα που έγινα γυναίκα στις ταινίες πρώτης προβολής και οι παιδικές προβολές Σινεάκ για τον Οκτώβριο

5 Σαρκική εξάρτηση στο Ολύμπιον και η πρωταγωνίστριά της Kerry Fox στο πρόσωπο του μήνα

6 Κλασικές ταινίες σε νέες κόπιες τον Οκτώβριο στο Ολύμπιον: Ο Τζόνι πήρε τ' όπλο του, Η νύφη φορούσε μαύρα και ένα μικρό αφιέρωμα στην Αποκάλυψη τώρα

7 Planet Cinema: Το αμερικανικό σινεμά αποφλέγεται μετά το χτύπημα στο WTC και στις Εικόνες & Ιστορίες: Η εκδίκηση της πραγματικότητας

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΤΙΜΕΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT - ΑΙΘΟΥΣΑ ΟΛΥΜΠΙΟΝ
6,46€/2.200 δρχ.
CINEKARTAF: 5,28€/1.800 δρχ.

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT - ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ
Αφιερώματα: 4,40€/1.500 δρχ.
CINEKARTAF: 2,93€/1.000 δρχ.

Εισιτήριο ημέρας για τα αφιερώματα
5,87€/2.000 δρχ.
CINEKARTAF: 4,40€/1.500 δρχ.

Α' Προβολής
6,46€/2.200 δρχ.
CINEKARTAF: 5,28€/1.800 δρχ.

Μόνο για το ΟΛΥΜΠΙΟΝ υπάρχει ειδική
είσοδος για άτομα με ειδικές ανάγκες και
ειδική τιμή εισιτηρίου 2,93€/1.000 δρχ.

Για πληροφορίες σχετικά με το πρόγραμμα του
ΟΛΥΜΠΙΟΝ και επιβεβαίωση της ημέρας και ώρας προ-
βολής των ταινιών, τηλεφωνείτε στο **0310 378 404**.

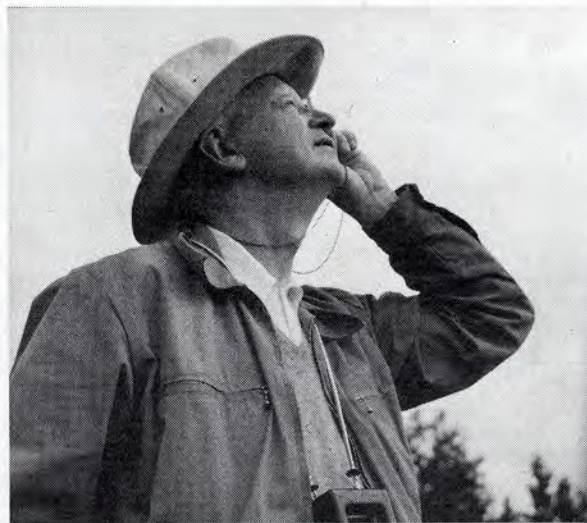
Το Φεστιβάλ στο Internet!
www.filmfestival.gr

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ: Carl Dreyer

Μια έκδοση του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, με την υποστήριξη του Υπουργείου Πολιτισμού.

Σύνταξη-επιμέλεια: Μπάμπης Ακτσόγλου, Μιχάλης Δημόπουλος.

Επιμέλεια κειμένων: Αχιλλέας Κυριακίδης

Με την ευκαιρία του αφιερώματος «Carl Dreyer: Πάθος και πνεύμα», το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης προχώρησε σε μια ειδική έκδοση γύρω από τη ζωή και το έργο του μεγάλου δανού δημιουργού, ενταγμένη στην «Κινηματογραφική σειρά: Μεγάλοι δημιουργοί του 20ου αιώνα».

Στην έκδοση αυτή επιχειρείται μια θεωρητική και κριτική προσέγγιση του έργου του Dreyer, με αναφορές σε άγνωστες πτυχές της προσωπικής ζωής του που δια φωτίζουν την εμμονή του σε ορισμένες θεματολογίες (όπως η γυναίκα-θύμα της μισαλλοδοξίας και των κοινωνικών ανισοτήτων μιας εποχής), ενώ θέτουν υπό αμφισβήτηση άλλες παγιωμένες ιδέες, όπως για παράδειγμα του θρησκόληπτου προτε-

στάνη καλλιτέχνη, μια εικόνα που απέχει μακράν του αληθινού Dreyer.

Δημοσιεύονται επίσης οι σημαντικότερες συνεντεύξεις του δανού δημιουργού, όπως και θεωρητικά του κείμενα γύρω από την κινηματογραφική αισθητική και δραματουργία, που παραμένουν ακόμα και σήμερα άκρως επίκαιρα.

Το έργο του Dreyer προσεγγίζουν κριτικά επώνυμοι σκηνοθέτες (Jean Renoir, Jean Cocteau, Francois Truffaut, Eric Rohmer,

André Téchiné), διάσημοι μελετητές

της έβδομης τέχνης (Maurice Drouzy, Louis Seguin, Barthélémy

Amengual, Pascal Bonitzer, Gilles Deleuze, Jean-Louis Schefer,

Charles Tesson κ.α.), όπως και Έλλη-

νες κριτικοί της παλιότερης και νεώτε-

ρης γενιάς (Γιάννης Μπακογιαννόπου-

λος, Χρήστος Βακαλόπουλος, Νίκος

Λυγγούρης, Αχιλλέας Κυριακίδης, Νίκος

Κολοβός, Μαρία Γαβαλά, Τάσος Γουδέ-

λης, Αλέξανδρος Μουμτζής κ.α.).

Η έκδοση συνοδεύεται από πλήρη φιλο-

γραφία με εκτενή σχόλια συνεργατών του

Dreyer, απόσπασμα του σεναρίου *Μήδεια*

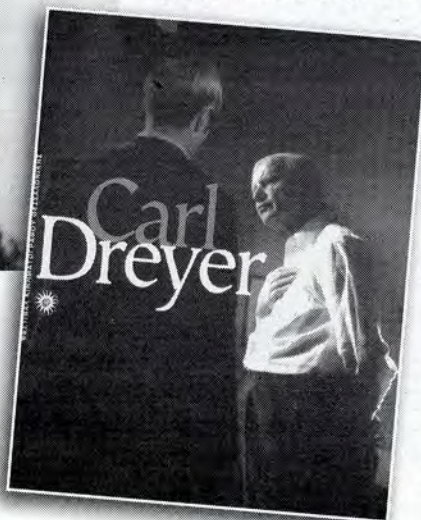
που έγραψε ο σκηνοθέτης προς το τέλος

της ζωής του χωρίς να καταφέρει να το υ-

λοποιήσει και πλούσιο φωτογραφικό υλικό, μέρος του οποίου δημο-

σιεύεται για πρώτη φορά στην παγκόσμια βιβλιογραφία.

Τιμή: 19,08€/6.500 δραχμές. Διατίθεται στα βιβλιοπωλεία που διατηρεί το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ στη Θεσσαλονίκη και στο ΑΠΟΛΛΩΝ RENAULT FILMCENTER 2000 στην Αθήνα.

Αποκτήστε την

μόνο με
20.000 ΔΡΧ.
(φοιτητές 15.000 δρχ.)
και εξασφαλίστε:

- **Ελεύθερη είσοδο** (με σειρά προτεραιότητας) σε όλες τις προβολές του 42ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (9-18 Νοεμβρίου 2001) εκτός των προβολών 21.00 και 23.00 στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT - Αίθουσα 1
- **Ελεύθερη είσοδο** (με σειρά προτεραιότητας) σε όλες τις προβολές του 4ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ (4-10 Μαρτίου 2002)
- **Έκπτωση** στα εισιτήρια του ΟΛΥΜΠΙΟΝ 20-25%
- **25% έκπτωση** στις εκδόσεις του Φεστιβάλ

Την **CINEKARTAF** μπορείτε να την προμηθευτείτε από τα γραφεία του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (Πλ. Αριστοτέλους 10, 6ος όροφος - 10.00 π.μ. έως 4.00 μ.μ.)

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΤΟΠΙΚΟΣ ΟΙΝΟΣ

Αθήρι

Ο ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ ΚΑΙ ΙΣΟΡΡΟΠΗΜΕΝΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ

ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΠΟΙΚΙΛΙΑΣ ΑΕΘΗΣ ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΤΙ

ΣΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΤΟΠΙΚΟ ΟΙΝΟ ΑΕΘΗΣ

ΤΗΣ ΕΥΑΙΣΤΗΛΟΣ ΤΣΑΝΤΑΛΗΣ ΑΕΓΚΟΠΤΡΙΝΟΣ ΟΙΝΟΣ

ΜΕ ΠΙΡΑΖΙΝΕΣ ΑΝΤΑΓΩΓΕΣ ΔΙΑΚΡΙΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ

ΛΕΙΤΗ ΚΑΙ ΦΡΟΝΤΙΔΗ ΕΝΩΣΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΛΗ

ΑΡΟΣΕΡΗ ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΓΥΝΗ ΤΟΥ.

Μακεδονικός τοπικός οίνος

Αθήρι

Οι αρμονίες
σε αρμυρή οξαρά
εδώ παρμενομένη
με υπέρμετρο της βιοχημικής
και της οξομερικής
αρμοκαρμίας.

Ενάρξεως Ιωάννης α.ε.

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ-ΟΛΥΜΠΙΟΝ • ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ «ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT»

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 91 • ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2001

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΛΗΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ • ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ • ΣΥΝΤΑΞΗ: ΜΑΡΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΛΙΤΣΗΣ, ΘΩΜΑΣ ΛΙΝΑΡΑΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΝΟΤΗΣ ΦΟΡΣΟΣ

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΓΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ: Πλ. Αριστοτέλους 10, 546 23 Θεσσαλονίκη • Τηλ.: 0310 378 400 • e-mail: info@filmfestival.gr

EUROPA
CINEMAS

MEDIA Programme de l'Union Européenne

Χωρίς γιορτή η φετινή διοργάνωση στο Τορόντο

Το Φεστιβάλ του Τορόντο ξεκίνησε το 1976 σαν ένα Φεστιβάλ των Φεστιβάλ. Πολύ γρήγορα αποτέλεσε ένα από τα πιο πετυχημένα κινηματογραφικά γεγονότα του κόσμου. Έγινε κυρίως γνωστό για τις ξεχωριστές πρεμιέρες ταινιών για το βορειοαμερικάνικο αλλά και το παγκόσμιο κοινό. Είναι χαρακτηριστικές οι ουρές των θεατών οι οποίες δημιουργούνται έξω από τους κινηματογράφους και μπορεί να απλώνονται σε μισό οικοδομικό τετράγωνο, αμερικανικών διαστάσεων. Το φεστιβάλ συγκεντρώνει τη διεθνή προσοχή των μίντια, των διανομέων, των παραγωγών και των αγοραστών ενώ παράλληλα παρελαύνει από το Τορόντο μεγάλος αριθμός από αστέρια του κινηματογράφου. Περίπου 250.000 απαιτητικοί θεατές μοιράζονται σε 19 κινηματογραφικές αίθουσες για 10 μέρες. Θεωρείται το σημαντικότερο κινηματογραφικό Φεστιβάλ στη Βόρεια Αμερική. Το 1998 το Variety το τοποθέτησε δεύτερο μετά τις Κάννες σε θέματα καλής ποιότητας ταινιών, συμμετοχή αστέρων και δραστηριότητα αγοράς. Ακόμη και σε σχέση με τις Κάννες για πολλούς είναι περισσότερο χρήσιμο και σημαντικό, ίσως λόγω του ιδιαίτερα φιλόξενου, ευγενικού και απλού χαρακτήρα των Καναδών, τουλάχιστον όσων ασχολούνται με την διοίκηση κι οργάνωση του Φεστιβάλ. Αξίζει να σημειωθεί ο μεγάλος αριθμός των επίσημων χορηγών του Φεστιβάλ οι οποίοι ξεπερνούν τους 75 κι επίσης ο θεσμός των εργαζομένων εθελοντών.

«Το φεστιβάλ σχεδιάστηκε για να ταιριάζει στις ανάγκες και τα γούστα των κινηματογραφόφιλων της πόλης. Οι Κάννες είναι ένα γεγονός το οποίο απευθύνεται κυρίως στη βιομηχανία και τον τύπο. Δεν είναι ο απλός κόσμος στις Κάννες αυτός που θα πάει για να δει ταινίες. Εμείς προσελκύουμε ανθρώπους απ' όλο τον κόσμο αλλά ο κύριος κορμός του κοινού είναι οι σινεφίλ του Τορόντο.»

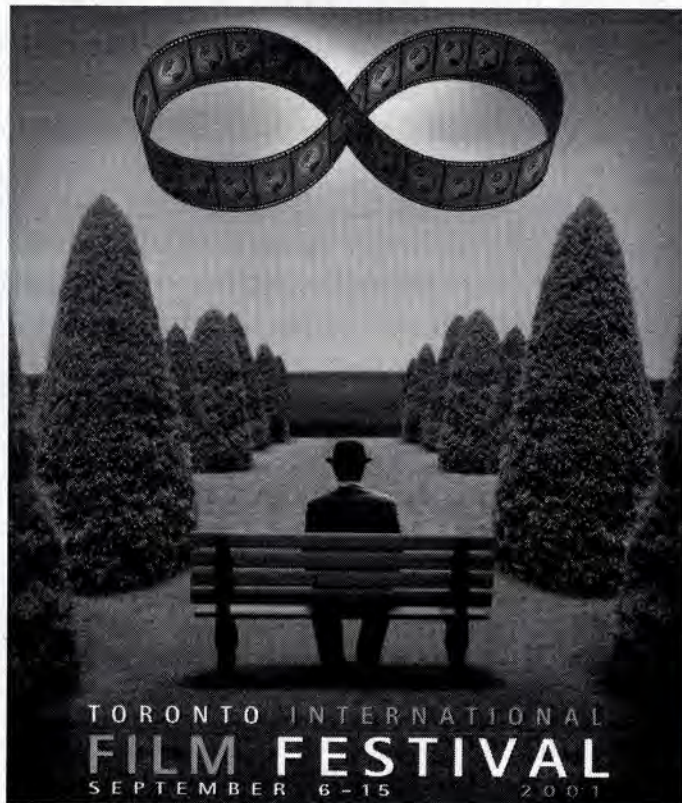
Ντάστιν Χολ

Η απουσία του διαγωνιστικού τμήματος

Το Φεστιβάλ πραγματοποιείται στο κέντρο της πόλης του Τορόντο. Στο πέρασμα του χρόνου από το 1976 μέχρι σήμερα αρκετά πράγματα έχουν αλλάξει ωστόσο έχει παραμείνει πιστό στους αρχικούς του στόχους: να γιορτάσει και να διαφημίσει την κινούμενη εικόνα και να τοποθετήσει και να φωτίσει τις δημιουργίες του καναδικού κινηματογράφου σε μια διεθνή προοπτική. Από την αρχή του φεστιβάλ του Τορόντο η απόφαση ήταν να μείνει μη διαγωνιστικό. Δίνονται βραβεία αλλά οι ταινίες δεν κατηγοριοποιούνται σε διαγωνιστικά και μη διαγωνιστικά τμήματα. Με αποτέλεσμα να είναι ένα Φεστιβάλ για τις ταινίες και τους κινηματογραφιστές και όχι για τις πολιτικές οι οποίες κρύβονται πίσω από τις οθόνες.

Πίρς Χάντλινγκ

Μια σύντομη αναδρομή στα πρώτα 25 χρόνια

Στην πρώτη του έκδοση το 1976 το Φεστιβάλ του Τορόντο περιλάμβανε 140 ταινίες από 30 χώρες. "Το πρώτο Φεστιβάλ ήταν κάτι το ξεχωριστό, υπήρχαν ταινίες των Βιμ Βέντερς, Ιβόν Ράιντερ, Ζαν Μορώ, Ακίρα Κουροσάβα και Αλεξάντερ Κλούγκε." σημειώνει ο Πίρς Χάντλινγκ ο οποίος είναι διευθυντής του Φεστιβάλ του Τορόντο από το 1994 και μετά. Το 1979 το Φεστιβάλ οργάνωσε μια ρετροσπεκτίβα αμερικανικών ταινιών τρόμου με προσκεκλημένους τους Μπράϊαν ντε Πάλμα και Τζωρτζ Ρομέρο. Άλλες ρετροσπεκτίβες στη δεκαετία του '70 ήταν στον γάλλο στυλίστα Μαξ Οφούλς, στη γαλλίδα συγγραφέα και σκηνοθέτη Μαργκαρίτ Ντυράς όπως και στον αμερικανό ανεξάρτητο σκηνοθέτη Τζον Τζοστ. Το 1980 το κεντρικό πρόσωπο ήταν ο Ζαν Λυκ Γκοντάρ. Το 1981 ήταν η χρονιά των Δρόμων της Φωτιάς, ταινία η οποία έκανε παγκόσμια πρεμιέρα στο Τορόντο και στη συνέχεια βραβεύτηκε με Όσκαρ. Το ίδιο συνέβη σχεδόν μετά από δύο δεκαετίες με το American Beauty. Η ταινία του Ζαν Ζακ Μπενέξ Ντίβα ξεκίνησε την πολύ πετυχημένη πορεία της στις αίθουσες της Βόρειας Αμερικής από το Τορόντο. Το 1982 παρελαύνουν από το Φεστιβάλ οι Μάρτιν Σκορσέζε, Ρόμπερτ ντε Νίρο, Ρομπέρτ Ντιβάλ, Χάρβεϊ Καϊτέλ αλλά και Τζέρεμι Αϊρονς, Τζον Κασαβέτης, Τζίνα Ρόουλαντς... Από το 1983 ξεκινάει το πρόγραμμα "Σύγχρονος Κινηματογράφος του Κόσμου", το οποίο συμπεριλαμβάνει τις περισσότερες ταινίες και είναι από τα πιο δημοφιλή. Φυσικό επακόλουθο ήταν μια ρετροσπεκτίβα στον καναδό σκηνοθέτη Ντέιβιντ Κρόνενμπεργκ. Η επιτυχία της Μεγάλης Ανατριχίλας ξεκινάει από το Τορόντο ενώ εκεί πρωτοεμφανίζεται ο ολλανδός σκηνοθέτης Πολ Βερχόφεν. Το 1984 φτιάχνεται το τμήμα "Καναδέζικη Προοπτική" το οποίο συγκεντρώνει όλη την εγχώρια παραγωγή κι έχει αναδείξει κινηματογραφιστές όπως είναι οι Ατόμ Εγκογιάν, Ντον Μακκέλαρ, Λίν Στοπκεβίτς, Λέα Πουλ... Το 1989 ο Μπρους Γουίλις συμπίπτει με τον Κριστόφ Κισλόφσκι ο οποίος είναι ο σκηνοθέτης σε spotlight. Το 1992 είναι η χρονιά του Δημήτρη Εϊπίδη και του spotlight στον Ιρανικό κινηματογράφο που στη συνέχεια θα κατακτήσει το παγκόσμιο κοινό...

■ Βαλκανική Αριζόνα

«Χρυσός Αλέξανδρος» στο 41ο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης για τον Βρετανό Πάβελ Παβλικόφσκι, με το Last Resort, πέρυσι, και επιστροφή του φέτος στο βαλκανικό χώρο για τα γυρίσματα της νέας του ταινίας. Το BBC έβαλε τα 6.500.000 δολάρια, η Julia Ormond και ο Woody Harelson ενθουσιάστηκαν με το σενάριο της Juliette Twhohidi και ο Παβλικόφσκι ανάβει τα φώτα του Arizona κάπου μέσα στο φθινόπωρο του 2001. Στο ρομαντικό αυτό δράμα, μια γυναίκα βαλκανικής καταγωγής ψάχνει να βρει το δολοφόνο της κόρης της σε καιρό πολέμου και προστρέχει στη βοήθεια ενός άνδρα της ειρηνευτικής δύναμης των Ηνωμένων Εθνών. Λέτε να δούμε τους κυανόκρανους του Πάβελ στη Θεσσαλονίκη;

■ Υπάρχει χρόνος;

Δεκαπέντε κορυφαίοι σκηνοθέτες του κόσμου σκέφτονται με το φιλμ πάνω στην έννοια του «χρόνου». Οι ερμηνείες τους θα δοθούν μέσα από μικρού μήκους φιλμάκια διάρκειας 7 - 8 λεπτών που θα παρουσιαστούν σε δύο μέρη, διάρκειας 90 λεπτά η κάθε μία. Κάθε δημιουργός διαλέγει το σεναριογράφο, τους συντελεστές αλλά και το φορμάτ κινηματογράφησης, από 16 mm έως 35 mm έως ψηφιακό βίντεο. Η λίστα των 15 δεν έχει κλείσει ακόμα αλλά στα σίγουρα ονόματα σημειώστε τους Bernardo Bertolucci, Mike Figgis, Jean - Luc Godard, Jim Jarmusch, Aki Kaurismaki, Spike Lee, Jiri Menzel και Wim Wenders (και παραγωγός του πρότζεκτ). Στις συζητήσεις βρίσκονται ακόμα οι Chen Kaige, David Lynch, Chris Marker και Nicolas Roeg. Το πρότζεκτ θα κυκλοφορήσει το 2002.

■ Η επιστροφή του Zhang Yang

Άλλος ένας «Χρυσός Αλέξανδρος», αυτή τη φορά του 40ού Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, επιστρέφει με νέα ταινία. Μετά τα υπέροχα Δημόσια Λουτρά, ο Κινέζος Zhang Yang γυρίζει τον κόσμο με το Quitting, ένα τολμηρό, αστείο και παθιασμένο πορτρέτο ενός ηθοποιού που πέρασε από την κόλαση των ναρκωτικών και της σχιζοφρένειας για να επανέλθει στον κόσμο των ζωντανών πιο δυνατός. Η ιστορία είναι αληθινή και αναφέρεται σε έναν από τους πιο δημοφιλείς καλλιτέχνες της Κίνας.

■ Dom Durakov

Επιστροφή στα πλατώ και για τον Ρώσο σκηνοθέτη Αντρέι Κοντσαλόφσκι. Τίτλος το Dom Durakov και θέμα το τσετσενικό αλλά από την ανθρωπιστική του πλευρά. Οι Ρώσοι βομβαρδίζουν την Τσετσενία και οι ασθενείς ενός ψυχιατρικού νοσοκομείου αφήνονται στη μοίρα τους. Καθώς οι νοσηλευτές τρέπονται σε άτακτη φυγή, ένας ασθενής περιμένει το τέλος του και βλέπει τον εαυτό του... στα όνειρα του. Ο Κοντσαλόφσκι κάνει τη μεγάλη έκπληξη επιλέγοντας για πρωταγωνιστή του φιλμ του, τον Bryan Adams. Ναι, σωστά καταλάβατε, τον καναδό ροκ σtar!

Το Φεστιβάλ σε ώρα παγκόσμιας κρίσης

Το φετινό πρόγραμμα περιλάμβανε περί τις 250 ταινίες οι οποίες επιλέχθηκαν από ένα επιτελείο δεκατριών συμβούλων. Οι ταινίες κατηγοριοποιούνται σε Gala, Δεξιοτέχνες, Σύγχρονος Κινηματογράφος του Κόσμου, Ειδικές Παρουσιάσεις, Καναδέζικη Προοπτική, Ανακαλύψεις, Ντοκιμαντέρ, Πλανήτης Αφρική, Σκανδιναβικά Βλέμματα, Μεταμεσονύχτια Τρέλα.

Ωστόσο, η λέξη «γιορτή» του κινηματογράφου μετά τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου, 5ης μέρας του Φεστιβάλ, ήταν απαγορευμένη. Οι προβολές διακόπηκαν για εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα και υπήρχε αβεβαιότητα για τη συνέχεια της εκδήλωσης. Μεγάλος αριθμός των συμμετεχόντων στο Φεστιβάλ είτε προέρχεται από τις ΗΠΑ είτε από τη Νέα Υόρκη η οποία βρίσκεται σε απόσταση 800 χλμ. Οι περισσότεροι μάταια προσπαθούσαν άμεσα να βρουν διέξοδο επιστροφής στα σπίτια τους η οποία όμως αρχικά ήταν αδύνατη: τ'αεροδρόμια ήταν κλειστά και τα σύνορα επίσης. Οι τολμηρότεροι, όπως στην περίπτωση του ηθοποιού, μουσικού Βίνσεντ Γκάλο, νοίκιασαν αυτοκίνητα και έφυγαν οδικώς με άγνωστη όμως διάρκεια ταξιδιού καθώς στα σύνορα η ώρα αναμονής ξεπερνούσε τις 4-5 ώρες. Ο Λάκης Παπαστάθης, ο μόνος Έλληνας σκηνο-

θέτης που συμπεριλήφθηκε στο πρόγραμμα του Τορόντο με Το μόνο της ζωής του ταξίδιο παρέτεινε επίσης τη διαμονή του. Η ανησυχία για κάτι ακόμη χειρότερο ήταν φυσιολογική όπως εξακολουθεί να είναι και σήμερα. Έκτοτε και μέχρι το τέλος του Φεστιβάλ ανεστάλησαν οι πάσης φύσεως εορταστικές εκδηλώσεις. Από τη μία υπήρχε η διάθεση για ν'αποφευχθεί ο εκτροχιασμός από την κανονική λειτουργία λόγω της τρομοκρατικής επίθεσης, από την άλλη όμως ο κόσμος είχε χάσει το ενδιαφέρον του να βλέπει ταινίες. Για τους περισ-

σότερους ο φόβος και η ανησυχία, πέρα από τη απέραντη θλίψη για τους χιλιάδες ανθρώπους που χάθηκαν, ήταν εστιασμένη στην ενδεχόμενη βίαιη αντίδραση του προέδρου Μπους. Συντετριμμένος ο Χάρβεϊ Καϊτέλ ο οποίος κατάγεται από το Μπρούκλιν και ζει στη Νέα Υόρκη, υπογράμμισε την ανάγκη μιας στροφής των αμερικανών προς τους εαυτούς τους για την αναζήτηση των ευθυνών μιας τέτοιας ενέργειας.

Χάρβεϊ Καϊτέλ

Λάκης Παπαστάθης

Α' ΤΑΙΝΙΕΣ ΑΠΡΟΒΟΛΗΣ

τον Οκτώβριο στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ

Ο μικρός Λιάμ / Liam

Σκηνοθεσία: Στίβεν Φρίαρς. Σενάριο: Τζίμι ΜακΓκόβερν, βασ. στο μυθιστόρημα *The Back Crack Boy* του Joseph Mc Keown. Ηθοποιοί: Ίαν Χαρτ, Κλερ Χάκετ, Άν. Ριντ, Άντονι Μπόρους. Φωτογραφία: Άντριου Νταν. Μουσική: Τζον Μέφρι. Διάρκεια: 91'

Ο μικρός Λιάμ μεγαλώνει σε μία ιρλανδέζικη συνοικία του Λίβερπουλ λίγο πριν ξεσπάσει η μεγάλη οικονομική κρίση του '30. Το μυαλό του 7χρονου πιτσιρικά τριβελίζουν οι... πονηρές σκέψεις της ηλικίας μαζί με τις αυστηρές επιταγές του καθολικισμού περί σωτηρίας της ψυχής. Η συνεισφορά της 15χρονης αδερφής και του μεγάλου αδερφού στα έξοδα του σπιτιού ανακουφίζει οικονομικά την οικογένεια που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο καταφέρνει κι επιβιώνει ευτυχισμένη. Όταν όμως λόγω της κρίσης ο πατέρας χάσει τη δουλειά του, οι ευτυχισμένες στιγμές εξανεμίζονται. Η πικρία, η οργή και η ιδεολογική σύγχυση τον οδηγούν στην αψυχολόγητη απόφαση να ενταχθεί στο φασιστικό κίνημα με τραγικές συνέπειες...

Τοποθετημένο στα μέσα της δεκαετίας του '30, το φιλμ αποτελεί ένα αριστοτεχνικό πορτραίτο μιας working class οικογένειας, στο στενότερο πλαίσιο της Ιρλανδοκαθολικής κοινότητας του Λίβερπουλ, όπου προσπαθούν να διαβιώσουν τα μέλη της. Με την πινελιά του Στίβεν Φρίαρς και εμπλουτισμένη από την ειρωνία και το χιούμορ που χαρακτηρίζει το μικρό αγόρι, η ταινία σκιαγραφεί την παρακμή της περιόδου του οικονομικού κραχ και ταυτόχρονα πλημμυρίζει με τρυφερότητα και αγνό συναίσθημα τον θεατή.

«Έκανα το *Liam* γιατί θαυμάζω τον συγγραφέα Jimmy McGovern. Είναι ένας από τους μεγαλύτερους χρονικογράφους της αληθινής ζωής στην Βρετανία.

Αν και δεν ανήκω στην εργατική τάξη, και ούτε είμαι καθολικός, αυτός ο απολογισμός της παιδικής ηλικίας μου θύμισε τα χρόνια που πέρασα με την μητέρα μου, μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο.»

Στίβεν Φρίαρς

Τη μέρα που έγινε γυναίκα

Roosi keh zan shodam

Σκηνοθεσία: Μαρζιγιέ Μεσκινί. Σενάριο: Μοχσέν Μαχμάλμπαφ. Φωτογραφία: Ιμπραήμ Γκαφουορί, Μοχάμεντ Αχμαντί. Μουσική: Μοχάμεντ Ρεζά Νταρβισί. Ηθοποιοί: Φατιμά Χερά Ακάρ, Σαμπνάμ Τολουί, Αζίζε Σεντιγκί. Διάρκεια: 78'. Ιράν, 2000

Έχοντας στα χέρια της το διεισδυτικό σενάριο του Μοχσέ Μαχμάλμπαφ, με τον οποίο συνεργάστηκε ως βοηθός σκηνοθέτη στη *Σιωπή*, η Μαρζιγιέ Μεσκινί κάνει ένα σημαντικό σχόλιο για την ιρανική κοινωνία και επιχειρεί να δώσει την δική της ματιά για την θέση των γυναικών στη χώρα της. «Θέλω να μιλήσω για τις ζωές των γυναικών που απομονώνονται στο σπίτι, όχι επειδή οι άλλοι τις μισούν αλλά εξαιτίας της υπερβολικής αγάπης που τρέφει γι' αυτές ο περίγυρος τους» εξηγεί η σκηνοθέτης και κινηματογραφεί τις ιστορίες τριών γυναικών που ανήκουν σε διαφορετικές γενιές. Ένα κορίτσι κλείνει τα εννιά της χρόνια για να μάθει ότι τώρα που έγινε «γυναίκα» είναι αμαρτία να κυκλοφορεί έξω στο δρόμο και να έχει παρέες. Μια νεαρή γυναίκα συναντά την αντίδραση του άνδρα της στην επιθυμία της να πάρει μέρος σε ένα ποδηλατικό αγώνα – σύμβολο της ελευθερίας που τόσο πολύ θέλει να κατακτήσει. Τέλος μια ηλικιωμένη γυναίκα, καθηλωμένη σε αναπηρικό καροτσάκι έχει αποκτήσει εκείνα τα χρήματα που χρειάζεται για να επιλέξει τη δική της ζωή. Τι τα κάνει; Ψυγεία, ατμοσίδερα, πλυντήρια πιάτων και τηλεοράσεις. Είναι φανερό ότι η Μεσκινί δεν αφήνεται σε ιδεολογικούς αφορισμούς και μελοδραματικές εξάρσεις. Ναι, η κοινωνία και η θρησκεία περιορίζουν τα δικαιώματα των ιρανών γυναικών αλλά και οι γυναίκες είναι εγκλωβισμένες μέσα στους δικούς τους αυτοπεριορισμούς. Προκλητική όσο και διορατική η άποψη της, διαπερνάει την ταινία με τρόπο αισθητικά σαγηνευτικό και με μοναδική ευαισθησία. Η ταινία διακρίθηκε με το Βραβείο Σκηνοθεσίας στο 41ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Τζένη Παυλίδου

πρόγραμμα προβολών κάθε Κυριακή στις 12 το πρωί

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Ένα κινηματογραφικό υπερθέαμα, μοναδικό στην ιστορία των κινουμένων σχεδίων, με το οποίο η 20th Century Fox εγκαινιάσε το animation τμήμα της, για να εισέλθει ανταγωνιστικά σ' ένα χώρο που κυριαρχούσε αποκλειστικά, από το 1989, η Walt Disney. Η ταινία, βασισμένη στον μύθο της χαμένης κόρης των Ρομανών, την Αναστασία (η Ίνγκριντ Μπέργκμαν κέρδισε το Όσκαρ Α' Γυναικείου Ρόλου το 1956 στην ομώνυμη ταινία), είναι ένα μιούζικαλ, που έχει ως πρότυπό του το *Ωραία μου κυρία*. Μια ταινία που ξεκινάει από τη Ρωσία του 1918 και καταλήγει στο Παρίσι σε μια διαδρομή γεμάτη εκπλήξεις,

τραγούδια και οπτική φαντασμαγορία –σε διαστάσεις σινεμασκόπ και με χρήση της πιο προωθημένης ψηφιακής τεχνολογίας– δημιουργώντας ένα αποτέλεσμα τόσο λαμπερό, σύνθετο και προχωρημένο, που μοιάζει μερικές φορές σαν να απευθύνεται πρώτα στους ενήλικες και μετά στους ανήλικους θεατές. Πάντα στα σύνορα της φαντασίας.

Κυριακή 7 Οκτωβρίου

ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΣΚΥΛΙΑ ΠΑΝΕ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Ο Τσάρλι Μπάσκιν, ένα ζωηρό τσομπανόσκυλο με ύποπτο παρελθόν, δραπετεύει από τη μάγισσα του μπόγια της Νέας Ορλεάνης με τη βοήθεια του πιστού του φίλου Ίτσκι, ενός υπερδραστήριου λαγωνικού. Θα ψάξει να βρει τον συνέταιρό του Κάρφει Μαλλόου, ένα πονηρό μπουλντόγκ, που έχει πλουτίσει ενώ ο Τσάρλι σάπιζε στη φυλακή. Ο Κάρφει δεν έχει καμιά διάθεση να μοιραστεί τα πλούτη του με τον Τσάρλι και σχεδιάζει ένα σατανικό σχέδιο για να τον βγάλει από τη μέση. Ο Τσάρλι θα βρεθεί στον παράδεισο, αλλά θα επιστρέψει υπό προθεσμία και θα αναλάβει την προστασία ενός μικρού κοριτσιού, κάνοντας την καλή πράξη που δεν είχε κάνει όταν βρισκόταν στη ζωή. Μια σειρά από σπαρταριστές περιπέτειες αρχίζει...

Κυριακή 14 Οκτωβρίου

ΗΡΑΚΛΗΣ, ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΥΘΟ

Ο υπότιτλος "πέρα από το μύθο" προστέθηκε στα ελληνικά για να μην υπάρξουν παρεξηγήσεις σχετικά με την αναδιασκευή από τη Ντίσνεϋ της ιστορίας και των άθλων του πιο δυνατού ήρωα της ελληνικής μυθολογίας. Εδώ ο Ηρακλής, αν και θνητός, είναι από γεννησιμιού του ένα είδος σούπερμαν της αρχαιότητας που αποφασίζει να αποδείξει στον πατέρα του Δία ότι είναι πραγματικός ήρωας.

Με τη βοήθεια του Φιλοκτήτη, δασκάλου-προπονητή του, και του φτερωτού αλόγου, του Πήγασου, αναλαμβάνει δράση για να βοηθήσει, με την υπεράνθρωπη δύναμή του, τους ανθρώπους. Αντίπαλός του είναι ο υποχθόνιος Άδης και οι δύο πράκτορές του, τα "τερατάκια" Φόβος και Πανικός. Το πιο αδύναμο όμως σημείο του ήρωα θα αποδειχτεί η καρδιά του που θα ερωτευθεί την πλανεύτρια και πανέμορφη Μέγαρα. Όταν ο πόθος φέρει τη φρόνηση ο Ηρακλής θα αρθεί στο ύψος του ημίθεου ήρωα και θα σώσει τον Όλυμπο, τους Θεούς αλλά και θα νικήσει τον ίδιο το θάνατο. Πέρα από το μύθο.

Κυριακή 21 Οκτωβρίου

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Πρόκειται για ένα επικό δράμα που αφορά στην ισχύ και το μεγαλείο της αρχαίας Αγύπτου. Είναι η ιστορία δύο ανδρών. Ο Ραμσής, γιος του Φαραώ, και ο Μωυσής, γιος ενός σκλάβου, μεγαλώνουν σαν αδέρφια και συνδέονται στενά. Στην αρχή ένα ψέμα τους δένει μαζί. Αλλά αργότερα η αλήθεια θα καταστρέψει το βασίλειο και θα τους φέρει αντιμέτωπους μια για πάντα στην πίστη... στο πεπρωμένο. Ταινία κινουμένων σχεδίων που χρησιμοποιεί τους κανόνες και τις μεθόδους της κανονικής κινηματογράφησης. Πολλοί από τους καλλιτέχνες των ειδικών εφέ εργάστηκαν στην ταινία έχοντας ζωντανή δράση για φόντο. Είναι επίσης ένα παράδειγμα για το πόσο σημαντική έχει καταστεί η τεχνολογία στην τέχνη των κινουμένων σχεδίων. Από τις 1.192 λήψεις της ταινίας, οι 1.180 έχουν ειδικά εφέ. Μόνο η σκηνή της Ερυθράς Θάλασσας χρειάστηκε 381.000 ώρες για να ολοκληρωθεί, χρόνος που είναι μεγαλύτερος από όσους χρειάστηκε για όλα μαζί τα εφέ στο *Τζουράσικ Παρκ*!

Κυριακή 28 Οκτωβρίου

Εισιτήριο: 2,93€/1.000 δραχμές. Οικογενειακό εισιτήριο (μέχρι 4 άτομα): 5,87€/2.000 δραχμές

Σαρκική εξάρτηση Intimacy

Σκηνοθεσία: Πατρίς Σερό

Σενάριο: Πατρίς Σερό, Αν-Λουίζ Τριβιντίς

Ηθοποιοί: Μαρκ Ρέιλανς, Κέρι Φοξ, Τίμοθι Σπολ, Μάριαν Φέιθφουλ, Άλαστερ Γκάμπρεϊθ, Λένι Τζέιμς

Φωτογραφία: Ερίκ Γκοτιέ

Διάρκεια: 120'

Ένας άνδρας υποδέχεται μια γυναίκα στο ακατάστατο διαμέρισμά του. Είναι Τετάρτη και το ταξί της την περιμένει απέξω. Οι κουβέντες τους λιγοστές και αμήχανες. Τα βλέμματα εντείνουν τη σιωπή. Τα δύο σώματα καταλήγουν γυμνά και ξαπλωμένα στο βρώμικο πάτωμα, δίπλα από το τραπέζι. Το σεξ μεταξύ τους είναι άγριο και ζωώδες δίχως ίχνος τρυφερότητας, όπως ακριβώς και η συνάντησή τους.

Την ίδια μέρα και ώρα, μία εβδομάδα μετά, η γυναίκα είναι πάλι στην πόρτα του. Χωρίς χρονοτριβές βγάζουν τα ρούχα τους. Μια υποψία ύπνου στην αγκαλιά του. Αμέσως όμως συνέρχεται κι εξαφανίζεται μέσα στη νύχτα. Εκείνος δεν ξέρει ούτε που μένει, ούτε από πού είναι.

Πλέον δεν μπαίνει καν μέσα στο σπίτι του. Τον βρίσκει στο υπόγειο όπου, ελλείψει χρημάτων, μερικές κουβέρτες επάνω στο χαλί αντικαθιστούν το κρεβάτι. Ένα δωμάτιο όπου τα πάντα επιτρέπονται.

Η σχέση τους γεννήθηκε για να είναι αποκλειστικά σαρκική. Σεξ χωρίς οικειότητα. Δεσμός δίχως δέσμευση. Μέχρι που εκείνος αισθάνεται την ανάγκη να αναζητήσει την ταυτότητα της άγνωστης ερωμένης του...

Ο Πατρίς Σερό, σκηνοθέτης της Βασίλισσας Μαργκό, συνδυάζει το ομότιτλο μυθιστόρημα και ένα διήγημα (Nightlife) του συγγραφέα και σεναριογράφου Χανίφ Κιουρέσι (Ωραίο μου Πλυντήριο), φτιάχνοντας μια ταινία-εξερεύνηση των σύγχρονων ερωτικών σχέσεων. Ένα φιλμ που παρά τις αντιδράσεις που προκάλεσε λόγω των προκλητικών ερωτικών σκηνών, απέσπασε τη Χρυσή Άρκτο στο τελευταίο φεστιβάλ του Βερολίνου και το Βραβείο Ερμηνείας για την εξαιρετική ερμηνεία της Κέρι Φοξ.

«Το θέμα δεν είναι η ηδονή ή τα γεννητικά όργανα. Εδώ πρόκειται για τα σώματα, τα σώματα των δύο ηθοποιών, τα οποία χτίζουν την κατάσταση και στηρίζουν κάτι με τα πρόσωπα και με τα βλέμματά τους».

«Στην ταινία η συμπεριφορά του άνδρα είναι μια τυπική ανδρική συμπεριφορά, επειδή όταν συνειδητοποιεί ότι είναι ερωτευμένος προσπαθεί αμέσως να το αρνηθεί».

Πατρίς Σερό

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

Kerry Fox: Πάνω απ' όλα ηθοποιός

Γεννημένη στο Γουέλλινγκτον της Νέας Ζηλανδίας δοκίμασε διάφορα πανεπιστημιακά μαθήματα πριν να μπει στη Δραματική Σχολή. Αφού δούλεψε για μερικά χρόνια στην Αυστραλία, η εξαιρετική της εμφάνιση σαν Τζάνετ Φρέιμ στην ταινία της Τζέην Κάμπιον Ένας άγγελος στο τραπέζι μου, το 1990, την έβαλε στο χάρτη των καλών ηθοποιών. Ωστόσο η επιτυχία της ταινίας την άφησε δίχως ρόλο για ένα χρόνο. Έχει συνεργαστεί με τον Μάικλ Γουίντερμπούμ και τον Ντάνι Μπόιλ. Έχει εμφανιστεί δίπλα στον Τζον Λο, δουλεύει επίσης με την Θεατρική Εταιρία της Βασιλικής Αυλής. Ζει μεταξύ Λονδίνου και Σίδνεϋ και δεν διστάζει να μετακινείται σε άλλες χώρες για τις ανάγκες γυρισμάτων. Η 35χρονη Φοξ έχει περισσότερο χαρακτήρα ως ηθοποιός παρά λάμψη.

Στη Σαρκική Εξάρτηση (ο πρωτότυπος τίτλος Intimacy σημαίνει Οικειότητα) ερμηνεύει μια τριαντάρα παντρεμένη γυναίκα η οποία συναντάει τον Τζέη (Mark Rylance) έναν 40άρη μπάρμαν που έχει παρτήσει γυναίκα και παιδί. Βρίσκονται κάθε Τετάρτη πρωί στο ακατάστατο, εργένικο σπίτι του Τζέη όπου κάνουν σεξ χωρίς ν'ανταλλάσουν ούτε μια κουβέντα. Η ταινία του Πατρίς Σερό έχει ήδη κερδίσει αρκετή κάλυψη από τον τύπο λόγω των σκηνών

με λεπτομερή σεξουαλικό περιεχόμενο. «Είναι αστείο να μιλούμε γι' αυτό τώρα, επειδή μου φαίνεται πως έχω την πολύ δυνατή αίσθηση πως πήρα αυτές τις εικόνες από τη ζωή, από πράγματα τα οποία γνώρισα και μετά χρησιμοποίησα. Όχι απαραίτητα από τις δικές μου εμπειρίες αλλά και από άλλων ανθρώπων.» σημειώνει η βραβευμένη στο Βερολίνο ηθοποιός και συμπληρώνει: «Δεν υπήρχε κάμερα στο χέρι στις ερωτικές σκηνές. Αλλά δεν γνώριζες κατά πόσο η κάμερα κατέγραφε το χέρι ή το πρόσωπό σου. Σε αυτή την ταινία μιλήσαμε τόσο πολύ από πριν, επειδή γνώριζα πως θα γινόταν κάτι σημαντικό και μπορούσε να αποδειχθεί πολύ δύσκολο. Έτσι πριν να μπω στο παιχνίδι ήμουν πολύ ξεκάθαρη γι' αυτό. Όταν την είδα τελειωμένη ήμουν έγκυος 8 μηνών, γελούσα και σκεφτόμουν: φαντάσου να το έκανες τώρα! Στο παρελθόν μου συνέβη να είμαι διστακτική με διάφορες όψεις ενός χαρακτήρα κι έβρισκα πολύ δύσκολο το να τις αφομοιώσω. Αυτό δεν συνέβη με τον χαρακτήρα της Κλερ.»

Η σεξουαλική επαφή αντιμετωπίζεται ως απαραίτητη τροφή για τη ζωή και σαν τροφή δεν χρειάζεται να συνοδεύεται από λόγια. Η Σαρκική Εξάρτηση θα μπορούσε να είναι μια σύγχρονη εκδοχή του Τελευταίου ταγκό στο Παρίσι.

Ποιός ήταν όμως ο λόγος που έκανε την Κέρι Φοξ να δεχτεί τον ρόλο της Κλερ; «Μ'ενδιέφερε ιδιαίτερα η σημασία του ερωτήματος της οικειότητας. Το πως δηλαδή νιώθεις οικειότητα με κάποιον, πως μπορείς να τον γνώρισεις. Είχα συνειδητοποιήσει πως κάτι τέτοιο ήταν πραγματικά σημαντικό στη ζωή μου και τις σχέσεις μου. Για μένα η ταινία δείχνει το πως μπορείς να είσαι ανοιχτός και ειλικρινής, ακόμη κι αν οι χαρακτήρες είναι ανίκανοι

«Με τον Πατρίς συζητήσαμε πως θα ήταν καλό να μπορούσαμε να κάνουμε μια εξαιρετικά αληθοφανή ταινία με θέμα τη σεξουαλική σχέση, με τρόπο που να μην έχουμε ξαναδεί ποτέ στο παρελθόν.»

να το κάνουν.» Επιπλέον για την προετοιμασία των ερωτικών σκηνών με τον ηθοποιό Μαρκ Ράιλανς αναφέρει: «Απλά συμφωνήσαμε να κάνουμε τη δουλειά. Μιλήσαμε για το πώς να είμαστε καλοί ο ένας με τον άλλο κι ευγενικοί, ανοιχτοί κι ειλικρινείς. Επίσης για το πώς θα πρέπει να λέει πάντα ο ένας στον άλλο αυτό που νιώθει ακριβώς. Εάν δουλεύεις με κάποιον που έχει τα προσόντα του Μαρκ αυτό σε κάνει καλύτερο ηθοποιό.»

Επιμέλεια: Χρήστος Καλλίτσας

Colombo
ιταλικά-ισπανικά
πορτογαλικά

Colombo
γερμανικά

Colombo
πληροφορική

εγγρατά 128
τηλ. 240962 - 282737

www.colombo.edu.gr
e-mail: colombo@otenet.gr

ΚΛΑΣΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΣΕ ΝΕΕΣ ΚΟΠΙΕΣ

Ο Τζόνι πήρε τ' όπλο του Johnny got his gun (1971)

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Ντάλτον Τράμπο. Ηθοποιοί: Ντον Μπάρι, Τίμοθι Μπότομς, Κρεγκ Μπόβια, Ντόναλντ Σάδερλαντ. Φωτογραφία: Γιούλς Μπρένερ. Μουσική: Τζέρι Φλιντινγκ. Διάρκεια: 111'

Μοναδική ταινία του σπουδαίου και κυνηγημένου από τον Μακαρθισμό, σεναριογράφου Ντάλτον Τράμπο, είναι μία από τις πιο συγκλονιστικές αντιπολεμικές ταινίες όλων των εποχών. Ο κεντρικός «ήρωας» - αν μπορούμε να εκφραστούμε έτσι - είναι ένα κατακρεουργημένο σώμα, καθηλωμένο στο κρεβάτι της φρίκης. Όμως αυτό το ασώματο σώμα που του λείπουν σχεδόν τα πάντα, έχει διατηρήσει το πιο σημαντικό ανθρώπινο χαρακτηριστικό: την ικανότητα της σκέψης. Η καρτεσιανή λογική στην πιο καθαρή της μορφή: «Σκέφτομαι άρα υπάρχω». Μια βουβή κραυγή επικοινωνίας υψώνεται ενάντια στην παράνοια και στον παραλογισμό του πολέμου, διακηρύσσοντας ότι η ζωή είναι το πιο πολύτιμο αγαθό.

Η σκηνοθεσία προσπαθεί να οπτικοποιήσει τις παγιδευμένες σκέψεις του Τζόνι, ανάμεσα στα όνειρα και στις μνήμες μιας προηγούμενης κανονικής ζωής και στο ασπρόμαυρο εφιαλτικό του παρόν. Η σχέση των εικόνων με το βλέμμα του θεατή αντί να οικοδομείται, γκρεμίζεται συνεχώς αφού ο θεατής πρέπει να «συμπάσκει» με κάποιο τρόπο, πράγμα σχεδόν αδύνατο, από την στιγμή που απουσιάζει η υλικότητα του σώματος. Τα έγχρωμα κομμάτια της ταινίας, απαλύνουν το πολιτισμικό σοκ που υφίσταται ο θεατής και μας αποκαλύπτουν ότι αυτό το υπόλοιπο υπήρξε κάποτε ολόκληρο και ακέραιο, με μία φυσιολογική ζωή. Αντίθετα τα ηλεκτροσόκ της φρίκης του παρόντος είναι πάντα ασπρόμαυρο. Απ' αυτό το αβυσσαλέο χάσμα ο Τζόνι ζητά βοήθεια αναζητώντας το φως της ζωής, τον χαμένο χρόνο, τη μνήμη αυτού που υπήρξε κάποτε.

Θ.Λ.

Η νύφη φορούσε μαύρα La Mariée Était En Noir (1967)

Σκηνοθεσία: Φρανσουά Τριφώ. Σενάριο: Φρανσουά Τριφώ, Ζαν Λουί Ρισάρ. Ηθοποιοί: Ζαν Μορό, Μισέλ Μπουκέ, Ζαν Κλοντ Μπριαλί, Σαρλ Ντενέρ. Φωτογραφία: Ραούλ Κουτάρ. Διάρκεια: 107'

Η Ζιλί Κόλερ προετοιμάζεται για την πιο ευτυχισμένη στιγμή της ζωής της κορυφώνοντας τον μεγάλο της έρωτα μ' ένα γάμο. Ο φρικτός θάνατος του μελλοντικού συζύγου μπροστά στα μάτια της ανατρέπει ριζικά τη ζωή της. Η Ζιλί εγκαταλείπει την πόλη και ταυτόχρονα την ανθρωπινή διάσταση του εαυτού της.

Στην πορεία της θα συναντήσει πέντε άγνωστους άνδρες. Θα τους γοητεύσει και θα τους σκοτώσει. Η εμμονοληπτική της μανία θα αποτελέσει ένα ιδιότροπο αυτοσκοπό με τελική κατάληξη την εκδίκηση...

Ο Φρανσουά Τριφώ αποτελεί προσωπικό φόρο τιμής στον master Άλφρεντ Χίτσκοκ και στήνει μία αριστουργηματική ταινία με όλους τους όρους του σασπένς όπως τους δίδαξε ο δάσκαλος. Η Ζιλί είναι μια κλασική ηρωίδα του Τριφώ από αυτές που χαρακτήρισαν το φιλμικό σύμπαν του γάλλου δημιουργού και έδωσαν κινηματογραφική οντότητα στα αδιέξοδα της γυναικείας φύσης. Το σενάριο βασίζεται στο μυθιστόρημα του Γουίλιαμ Άιρις *The bride wore black*.

Ν.Φ.

Αποκάλυψη τότε και τώρα

Τριάντα δύο χρόνια μετά την πρώτη της σύλληψη και είκοσι δύο χρόνια μετά την πρώτη της προβολή και βράβευση στο Φεστιβάλ των Καννών η **Αποκάλυψη τώρα** του Φράνσις Φορντ Κόπολα ξανάρχεται. Με προσθήκες 53 λεπτών στο μοντάζ και συνολική διάρκεια περίπου 3,5 ωρών. Για να μας αποκαλύψει τώρα και πάλι το άλλο πρόσωπο του πολιτισμού: αυτό της φρίκης, της παράνοιας και του πολέμου. Αφήνοντας ωστόσο ανοιχτό το ενδεχόμενο, σαν απειλή, ότι ίσως ούτε κι αυτή η εκδοχή να μην είναι η τελική.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Η αρχική ιδέα του *Αποκάλυψη τώρα* γεννήθηκε το 1969, δέκα χρόνια πριν την πρώτη της προβολή στις Κάννες. Το σενάριο, στην πρώτη εκδοχή, γράφει ο Τζον Μίλιους βασισμένο στο αφηγηματικό πλαίσιο του μυθιστορήματος του Τζόζεφ Κόνραντ *Heart of Darkness* δίνοντας έμφαση στο ρόλο του στρατηγού Κίλγκορ (Ρόμπερτ Ντιβάλ). Ο Κόπολα αναλαμβάνει την παραγωγή και τη σκηνοθεσία, παρεμβαίνει στο σενάριο μεταθέτοντας το κέντρο βάρους στους ρόλους του Κούρτζ (Μάρλον Μπράντο) και του Γουίλντ (Μάρτιν Σιν), παθιάζεται με την ιστορία και αναζητεί ηθοποιούς. Ο Ρόμπερτ Ρέντφορντ, ο Τζακ Νίκολσον, ο Τζέιμς Κάαν, ο Στηβ Μακ Κουίν και ο Άλ Πατσίνιο αρνούνται την πρόταση για το ρόλο του Γουίλντ, τον οποίο δέχεται ο Χάρβεϊ Καϊτέλ.

Αρχές του 1976 ο Μάρλον Μπράντο αποδέχεται το ρόλο του Κούρτζ, έναντι αμοιβής 3,5 εκατομμυρίων δολλαρίων για 4 εβδομάδες γυρίσματα. Ο αρχικός προϋπολογισμός της παραγωγής είναι 12 με 14 εκατομμύρια.

Τα γυρίσματα αρχίζουν στις 20 Μαρτίου του 1976 στη ζούγκλα των Φιλιππίνων. Την πρώτη εβδομάδα ο Κόπολα απολύει τον Καϊτέλ και προσλαμβάνει τον Μάρτιν Σιν ο οποίος θα πάθει έμφραγμα κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων.

Στις 25 Μαΐου ένας τυφώνας ισοπεδώνει τα σκηνικά του Ντίν Ταβουλάρης. Τα γυρίσματα καθυστερούν 6 εβδομάδες, η παραγωγή χάνει 7 εκατομμύρια υπερβαίνοντας ήδη το προβλεπόμενο κόστος κατά 3 και ο Κόπολα πείθει τον Μπράντο να δεχτεί αμοιβή 1 εκατομμύριο για 5 εβδομάδες εργασίας και ποσοστά επί των κερδών.

Ο Μάρλον Μπράντο φτάνει στις Φιλιππίνες στις 31 Αυγούστου στο "ειδικό βάρος" των 130 κιλών κι αρχίζει να κωλυσιεργεί αναζητώντας το ρόλο του. Την κατάσταση θα σώσει τελικά ο Βιτόριο Στοράρο με τη δημιουργία μιας εντυπωσιακής και απόκοσμης ατμόσφαιρας από την οποία θα αναδυθεί η μορφή του "θεού" Κούρτζ και το αυτοσχεδιαστικό ταλέντο του Μπράντο στο μονόλογό του πάνω σε στίχους της Έρημης Χώρας του Τ. Σ. Έλιοτ.

Ο Μπράντο αποχωρεί αρχές Οκτωβρίου αλλά η ταινία θα ολοκληρωθεί στα μέσα Μαΐου του 1977 μετά από 238(!) ημέρες γυρισμάτων. Ο Κόπολα θα χρειαστεί άλλα δύο χρόνια για το μοντάζ και την επεξεργασία του ήχου με το τελικό κόστος να φτάνει τα 37 εκατομμύρια κι ένα τεράστιο υλικό γυρισμάτων να μένει ακριβώς στο σημείο.

Η ταινία προβάλει δημόσια για πρώτη φορά στο Φεστιβάλ των Καννών του 1979 στη διάρκεια των 2:30 ωρών και μοιράζεται το Χρυσό Φοίνικα μαζί με το *Ταμπούρλο* του Βόλκερ Σλέντορφ. Τα έσοδα από την προβολή της στις Η.Π.Α. θα φτάσουν τα 40 εκατομμύρια και από το εξωτερικό τα 100. Παρ' όλα αυτά ο Κόπολα ποτέ δεν θα πείσει να "απειλεί" ότι θα επανέλθει μ' ένα νέο μοντάζ της *Αποκάλυψη τώρα*. Όπερ και εγένετο, 22 χρόνια μετά, στο τελευταίο Φεστιβάλ των Καννών, ενθουσιάζοντας τους πάντες σχεδόν.

«Πρέπει οπωσδήποτε να κάνω αυτή την ταινία. Θα είναι η πιο σημαντική ταινία που έκανα ποτέ. Αν πεθάνω πριν τελειώσει, θα την αναλάβεις εσύ. Αν πεθάνεις κι εσύ, θα την αναλάβει ο Τζόρτζ Λούκας.»

Φ.Φ. Κόπολα στον Τζον Μίλιους

ΤΟ ΝΕΟ ΜΟΝΤΑΖ

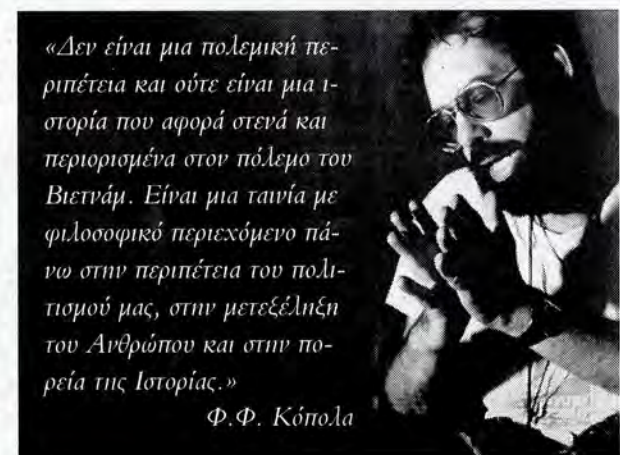
«Είχαμε στην διάθεση μας το πρωτότυπο αρνητικό, είχαμε την ηχογράφηση με τον πρωτότυπο ήχο και η όλη διαδικασία ήταν σαν να ήμασταν μπροστά σε μια νέα ταινία.»

[...] «Δεν είναι [στην νέα εκδοχή της ταινίας] απλώς και μόνο το επιπλέον υλικό. Υπάρχουν όλα όσο αγαπήσαμε στην πρώτη εκδοχή της ταινίας -αλλά επιπλέον υπάρχουν σ' αυτή και νέα στοιχεία.»

[...] «Καταρχάς υπάρχει περισσότερη πολιτική. Όλο το ιστορικό φόντο του πολέμου και η γαλλική κατοχή του Βιετνάμ εξετάζονται - και εξ' αντανακλάσεως φωτίζεται λίγο και η αμερικάνικη ανάμειξη. Επίσης υπάρχει χιούμορ. Αστεία γεγονότα συμβαίνουν και μπορούμε να δούμε τον Γουίλντ ορισμένες φορές να χαμογελά. Επιπλέον υπάρχει έρωτας και σεξ: στην ταινία τώρα βλέπουμε γυμνές γυναίκες.»

[...] «Νομίζω ότι τώρα είναι μια καλύτερη ταινία. Τώρα έχει μεγαλύτερη συνοχή σε τεχνικό και συναισθηματικό επίπεδο -και όσον αφορά την ανάπτυξη των χαρακτήρων. Έχει περισσότερο αυτό που έγραψε ο Francis και σκόπευε, αλλά δεν κατάφερε, να κάνει πριν 22 χρόνια. Είναι ειρωνικό, αλλά προσθέτοντας επιπλέον υλικό σε αρκετά σημεία, καταφέραμε να δημιουργήσουμε την αίσθηση ότι η ταινία είναι πιο σύντομη σε διάρκεια.»

Walter Murch, μοντέρ της ταινίας (δήλωση στο περιοδικό *Sight & Sound*, September 2001 και στα production notes)

«Δεν είναι μια πολεμική περιπέτεια και ούτε είναι μια ιστορία που αφορά στενά και περιορισμένα στον πόλεμο του Βιετνάμ. Είναι μια ταινία με φιλοσοφικό περιεχόμενο πάνω στην περιπέτεια του πολιτισμού μας, στην μετεξέλιξη του Ανθρώπου και στην πορεία της Ιστορίας.»

Φ.Φ. Κόπολα

Ο συνταγματάρχης Κούρτζ-Μάρλον Μπράντο σαν τον... Κορνήλιο Καστοριάδη!

Μετά την προβολή της ταινίας στις Κάννες το 1979 ο Κόπολα κάνει κάπου και μια περιέργη δήλωση: ότι ένα από τα πρότυπα έμπνευσής του για τον τύπο του Κούρτζ ήταν ο Έλληνας φιλόσοφος που ζει στο Παρίσι Κορνήλιος Καστοριάδης. Αν βέβαια αυτή η αναφορά του είχε κάποια σχέση με το γυμνό κρανίο του Μάρλον Μπράντο, προφανώς ψεύδονταν, γιατί αυτή η ιδέα υπήρξε μια από τις ιδιότροπες συνεισφορές του ίδιου του Μπράντο. Ο Καστοριάδης πληροφορείται για την αναφορά και πηγαίνει να δει την ταινία. Όταν αργότερα τον ρωτούν σχετικά απαντά: «Ο Κόπολα είναι τρελός, δεν είδα καμιά σχέση. Ο Κούρτζ είναι ένας άνθρωπος, που αηδιασμένος από τη βαρβαρότητα του πολιτισμού στον οποίο ανήκει, καταφεύγει στη ζούγκλα -το αντίθετο από ό,τι έκανα εγώ σ' όλη μου τη ζωή». Ωστόσο, τρία χρόνια αργότερα, θα του ανταποδώσει τη «φιλοφρόνηση» γράφοντας στο βιβλίο του *Μπροστά στον πόλεμο* ότι η σύγχρονη μορφή πολέμου δεν έχει καμιά σχέση με ό,τι γνωρίζαμε μέχρι τώρα αλλά μοιάζει μ' αυτή της ταινίας *Αποκάλυψη τώρα*.

Το αμερικάνικο σινεμά αφοπλίζεται...

Η 11η Σεπτεμβρίου δεν ήταν ένα turning point για την ανθρωπότητα αλλά και μια βόμβα στα θεμέλια των μεγάλων στούντιο του Χόλιγουντ. Το σενάριο της επόμενης μέρας για τους executives είναι εφιαλτικό σε λογιστικούς όρους και σχεδόν αδιέξοδο σε όρους καλλιτεχνικούς. Πρεμιέρες ταινιών με κουβάδες αίματος ή έστω αιχμές βίας αναβάλλονται, σενάρια που στήριζαν τις ελπίδες επιτυχίας τους στην τρομολαγνεία του κοινού «παγώνουν», φιλμ που περιέχουν εικόνες της Νέας Υόρκης πριν την καταστροφή ή λεκτικές αναφορές στο WTC μπαίνουν ξανά στο μοντάζ, ακόμα και μια cameo εμφάνιση ενός χαρακτήρα που είναι παραπάνω μελαμπρός από το κανονικό, από μια ταινία, θεωρείται ανίερη προπαγάνδα υπέρ της τρομοκρατίας.

Σκηνοθέτες, παραγωγοί και διαφημιστές προβληματίζονται. Σήμανε ο θάνατος των action movies; «Νομίζω πως κάθε μέλος της mainstream κινηματογραφικής βιομηχανίας θα πρέπει να είναι πολύ προσεκτικός στο εξής. Ο κόσμος ανυπομονεί να δει ταινίες για να αποδράσει, κυρίως κωμωδίες και οικογενειακές ιστορίες αγάπης» λέει ο Brian Glazer,

παραγωγός του *Liar Liar* και του *Apollo 13* δίνοντας το στίγμα της αλλαγής στο σχεδιασμό της παραγωγής. Ο Tom Pollock, πρώην διευθυντής παραγωγής της «Universal» είναι πιο αυστηρός: «Δεν νομίζω να υπάρχει κανείς που θέλει να κάνει μια ταινία όπου οι θεατές μετράνε πτώματα. Ποιος μπορεί να το αντιμετωπίσει αυτό; Είναι σκέτη πορνογραφία».

Πόσο μεγάλος είναι ο πανικός; Το *Swordfish* βγαίνει από τα αγγλικά σινεμά επειδή ο John Travolta παίζει τον ψηφιακό τρομο - guru που ανατινάζει ένα οικοδομικό τετράγωνο, ο Σόντερμπεργκ μοντάρει ξανά το *Ocean's Cut* λόγω μιας σκηνής έκρηξης στο καζίνο του Λας Βέγκας «New York New York» το οποίο ανατινάζεται, ο Spielberg «ξανακοιτάζει» το φινάλε του *Time Machine*, το *Collateral Damage* του Scharzenegger πηγαίνει άκλαφτο και ο O Billy Crystal βάζει στο συρτάρι το σενάριο μιας κωμωδίας με τον τίτλο *Till Death Do Us Part*.

Το Χόλιγουντ λοιπόν καλείται να γίνει από εργαστήριο παραγωγής δράσης και σασπένς, η λέσχη της του χαράς και της τύχης. Να παραδώσει ταινίες νουνού. «Να επιστρέψει στις ταινίες της Ντόρις Ντέι», όπως χαρακτηριστικά είπε ένας κριτικός κινηματογράφου. Μπορεί όμως να αντέξει την οικονομική διάσταση αυτής της στροφής; Για την ώρα, οι ιθύνοντες των στούντιο κάθονται σαν παράλυτοι και κοιτάνε μια μαύρη τρύπα εκατομμυρίων δολαρίων. Τα σινεμά είναι άδεια, τα πλατό ανοίγουν και κλείνουν για λόγους ασφαλείας, τα open air γυρίσματα στη Νέα Υόρκη επιτρέπονται κάτω από προϋποθέσεις και η λύση των χωρών με φτηνό κόστος παραγωγής έπαψε να υπάρχει, λόγω γεωπολιτικών εντάσεων. «Η Universal γυρίζει τις ταινίες της παντού

στον κόσμο. Πάντα προσέχαμε θέματα ασφαλείας αλλά τώρα ο πήχης έχει ανέβει. Η κινηματογράφηση σε μια ξένη τοποθεσία θα είναι μια πρόκληση από λογιστικής πλευράς» εξηγεί ο επικεφαλής εξωτερικών γυρισμάτων του στούντιο, Ron Lynch. Συνολικά, τα 9 μεγάλα στούντιο θα βάλουν μπροστά μόνο 16 ταινίες μέχρι το τέλος της χρονιάς. Πέρσι, το αντίστοιχο διάστημα γυρίστηκαν 68 ταινίες.

Βέβαια υπάρχει και η αντίθετη άποψη. «Θα συνεχίσουν να υπάρχουν εκρήξεις και βία στο σινεμά. Είναι αφελές να νομίζουμε το αντίθετο» πιστεύει ο σκηνοθέτης του *The Siege*, Edward Zwick, που είχε σαν θέμα επίθεση τρομοκρατών στη Νέα Υόρκη, το 1998. Η δήλωση του έρχεται μαζί με τις φήμες πως οι παραγωγοί του φιλμ, ετοιμάζονται να γυρίσουν μια ταινία με τίτλο *Athens: The Siege 2*, στην οποία στόχος των τρομοκρατών θα είναι η Αθήνα, λίγο πριν την έναρξη των Ολυμπιακών Αγώνων.

Ο χρόνος θα δείξει αν το Χόλιγουντ θα επιβάλλει νέα ήθη και έθιμα στον τρόπο που βλέπει τον κινηματογράφο. Στο μεταξύ ισχύει αυτό που είχε πει στις αρχές του αιώνα ο αμερικανός συγγραφέας Wilson Mizner. «Έζησα πολλά χρόνια στο Χόλιγουντ και πιστεύω πως οι πραγματικοί ήρωες των ταινιών του εί- ναι οι θεατές».

KANTAXAP (Kandahar).

σταν για να βοηθήσει την αποκλεισμένη (και απελπισμένη) από τους Ταλιμπάν αδελφή της, στο Κανταχάρ. Διαδραματίζεται σε μια περιοχή γεμάτη από στρατόπεδα προσφύγων.

Η Nelofer Pazifar, πρωταγωνίστρια της ταινίας, περιγράφει τις συνθήκες στην περιοχή: «Περπατώντας στα στενά σοκάκια του χωριού ήταν αδύνατο να δεις ή να αναπνεύσεις από την αμμοθύελλα. Ωστόσο τριγύρω μας η ζωή συνεχιζόταν: γυναίκες πρόσφυγες έκαιγαν θάμνους για να μαγειρέψουν ψωμί από κριθάρι και σιτάρι, τα παιδιά έπαιζαν ξυπόλητα στην άμμο. Δεν υπήρχε ηλεκτρισμός, πόσιμο νερό, ούτε αποχετευτικό σύστημα. Ο περισσότερος κόσμος υπέφερε εξαιτίας της κακής διατροφής, και η μαλάρια, η φυματίωση και η βρογχίτις θέριζαν. Όμως για τους περισσότερους από το Αφγανιστάν ήταν ένας επίγειος παράδεισος συγκρινόμενος με τα κατεστραμμένα από τον πόλεμο χωριά τους, μέσα στο Αφγανιστάν».

Data: Θησαυροί του Ιρανικού Κινηματογράφου. Αφιέρωμα στον Μοσέν Μαχμαλμπάφ, Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, 1995 / *Sight and Sound*, July 2001.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΜΑΧΜΑΛΜΠΑΦ.

Στεγάζεται στο σπίτι του σκηνοθέτη. Σπουδαστές τα μέλη της οικογένειας του και φίλοι. Τα μαθήματα άκρως ασυνήθιστα: Κολύμπι, ποδηλασία, χρήση Η/Υ, μοναχική περιπλάνηση στην ύπαιθρο, μαγειρική, οδήγηση αυτοκινήτου. Παράλληλα οι σπουδαστές διδάσκονται: Ποίηση, και μουσική, ζωγραφική, φωτογραφία αλλά και μοντάζ, σενάριο, ανάλυση ταινίας. Ο διευθυντής της Μοσέν Μαχμαλμπάφ δηλώνει: «Το πρόγραμμα σπουδών δεν περιοριζόταν μόνο στον κινηματογράφο, αλλά περιελάμβανε και μέρη της ζωής και της τέχνης. Η μέθοδος εκπαίδευσης συμπεριλάμβανε εστίαση σ' ένα εκπαιδευτικό αντικείμενο κάθε μήνα. Το ελάχιστο ένας μήνας, με τουλάχιστον 8 ώρες την ημέρα, αφιερωνόταν σε κάθε εκπαιδευτικό αντικείμενο».

Σε αντίθεση με τις σχολές της Δύσης, όπου ο σπουδαστής κλείνεται σ' ένα θερμοκήπιο προστατευμένος από τον έξω κόσμο, εδώ προκαλείται να βγει έξω και να δει την αληθινή ζωή. Το τελικό αποτέλεσμα αυτής ανορθόδοξης εκπαίδευσης: Οι ταινίες της Σαμίρα Μαχμαλμπάφ *Μήλο* (Ειδική Μνεία, Θεσ/νίκη 1998) και *Μαυροπίνακας* (Βραβείο Κριτικής Επιτροπής, Κάννες 2000), και της Ματζιγιέ Μεσκίνι *Τη μέρα που έγινα γυναίκα* (Βραβείο Σκηνοθεσίας, Θεσ/νίκη 2000).

Data: έκδοση *Settimana Della Critica*, Φεστιβάλ Βενετίας 2000.

ΕΙΚΟΝΕΣ & ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας (dimitris01@mail.gr)

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ.

Ο όλεθρος σε απευθείας μετάδοση. Σαν μια ταινία καταστροφής του Χόλιγουντ. Ημέρα Ανεξαρτησίας, Πολιορκία, Περλ Χάρμπορ, Ο πύργος της κολάσεως. Όμως αυτές οι εικόνες, που η τηλεόραση επαναλάμβανε συνεχώς, ήταν λίγο διαφορετικές. Η τελευταία παραγωγή του Τζέρι Μπρουκχάιμερ γυρισμένη σύμφωνα με τους κανόνες του *Dogma '95*. Μικρές ψηφιακές κάμερες στα χέρια ανύποπτων πολιτών έγιναν ξαφνικά τα μάτια όλου του πλανήτη. Αυτό το τηλεοπτικό γεγονός υπήρξε το πρώτο μιας νέας εποχής: η εικόνα δεν ανήκει μόνο στην δικαιοδοσία των τηλεοπτικών σταθμών, ούτε στην επικράτεια ενός χολιγουντιανού παραγωγού. Τώρα οι εικόνες καταστροφής μπορούν να σκηνοθετηθούν από τον καθένα. Ούτε πολυδάπανα χολιγουντιανά εφέ, ούτε ακριβοθώρητοι σταρ, ούτε τα πλήρη κοινοτυπίων σενάρια. Αρκεί να βρισκόμαστε στην σωστή στιγμή στο σωστό μέρος. Αυτόπτες μάρτυρες του ολέθρου.

Ο Jean-Luc Godard σε ανύποπτο χρόνο σχολίασε όλες αυτές τις εικόνες καταστροφής: «Για πενήντα σχεδόν χρόνια, οι θεατές στις σκοτεινές αίθουσες έκαιγαν τη φαντασία για να δώσουν ξανά ζωή στην πραγματικότητα. Τώρα η πραγματικότητα εκδικείται: απαιτεί αληθινά δάκρυα, αληθινό αίμα».

Data: Jean-Luc Godard, *Histoire(s) du Cinema* (episode 1a).

ΝΕΕΣ ΤΑΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗ.

Την αρχή έκανε η Catharine Breillat με το *Romance* (1999). Έχοντας προθέσεις καθ' όλα ευγενείς -την απεικόνιση της γυναικείας σεξουαλικότητας- η σκηνοθέτις εξώθησε τους ηθοποιούς (μεταξύ των οποίων και ο γνωστός πορνοστάρ Rocco Siffredi) να αναζητήσουν τον απόλυτο ρεαλισμό στις στιγμές οικειότητας.

Κατά ένα ανάλογο τρόπο και ο Patrice Chereau στην βραβευμένη στο Βερολίνο *Σαρκική Εξάρτηση* (*Intimacy*) αναζητά τον απόλυτο ρεαλισμό: «Οι [ερωτικές] σκηνές ήταν πλήρως καταγεγραμμένες στο σενάριο -και το ζήτημα ήταν να μην σταματάμε την στιγμή που οι ταινίες συνήθως σταματούν -προτείνοντας μια έλλειψη (στην αφήγηση). Αν σταματούσαμε θα ήταν άλλη μια συνηθισμένη σκηνή σεξ».

Βέβαια κάποιος μπορεί να παρατηρήσει ότι όλα αυτά δεν είναι και τόσο νέα: Μπορούμε να τα βρούμε σε πλήρη άνθιση σε κάθε ταινία πόρνο. Ωστόσο το ότι συναντάμε όλο και συχνότερα τέτοιες εικόνες σε «κανονικές» ταινίες δεν είναι παρά άλλη μια απόδειξη ότι τα σύνορα ανάμεσα στα κινηματογραφικά είδη έχουν πλήρως καταρριφθεί: γκέτο εικόνων δεν υπάρχουν πλέον.

Data: *Sight & Sound* /July 2001.

MIRA NAIR (Ινδία, 1997).

Σκηνοθέτις σύνδεσμος ανάμεσα σε μια τοπική βιομηχανία (Bollywood) και το δυτικό κοινό. Το ανάλογο για την Ινδία, του Ang Lee. Σπούδασε στο Πανεπιστήμιο του Νέου Δελχί και στο Χάρβαρντ. Είναι καθηγήτρια στο Πανεπιστήμιο Columbia.

Οι ταινίες της γεμάτες ενέργεια και συναίσθημα, πολύχρωμες και πολυποικίλες, απεικονίζουν το χάος μιας μεγαλούπολης του τρίτου κόσμου (*Salaam Bombay!*) ή το πάθος για την ζωή σ' όλες τις εκφάνσεις του: Παράδοση και μοντερνισμός, έρωτας και σεξουαλικότητα(*Kama Sutra*), οι οικογενειακοί δεσμοί και οι διαφυλετικές σχέσεις (*Perez Family*, *Mississippi Masala*). Με την βραβευμένη στην Βενετία, *Monsoon Wedding*, επιστρέφει στις ρίζες της: κινηματογραφεί τα παρασκήνια ενός παραδοσιακού γάμου. Εδώ οι αναφορές στον Robert Altman συναντούν τις επιρροές από τα μιούζικαλ του Bollywood και οι εικόνες χρωματίζονται από πάθος, χιούμορ και συναίσθημα.

Τα γυρίσματα ήταν μια οικογενειακή υπόθεση: φίλοι και συγγενείς συμμετείχαν. Σκόπευε να γυρίσει την ταινία με ψηφιακές κάμερες και να την διανείμει μέσω Internet. Τελικά χρησιμοποίησε τα 16mm, κάτι που δίνει στην σκηνοθεσία ευκινησία και ρευστότητα. «Θα θεωρούσα ως μέγιστη φιλοφρόνηση να έρθει ένας φίλος και να μου πει: 'Εί! Η ταινία είναι σαν τον γάμο μου'», δηλώνει για το τελικό αποτέλεσμα, αποκαλύπτοντας παράλληλα και τις προθέσεις της.

Data: www.asiaweek.com (29/1/2001).

RENAULT

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

...για τη χειμερινή κινηματογραφική σεζόν
σας προτείνουμε πρώτες προβολές Renault!

ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΧΟΡΗΓΟΣ
RENAULT

Ορχήστρα των Χρωμάτων
Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

ΠΟΥΣΙΚΗ ΑΠΟ
ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Τσάρλι
ΤΣΑΠΛΙΝ

Δημήτρης
ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Διευθύνει ο
Μίλτος Λογιάδης

ΧΟΡΗΓΟΣ
TELESTET
Η εξέλιξη στα χέρια σας

Σάββατο 6 Οκτωβρίου 2001
ώρα 20:30, Βασιλικό θέατρο

Εισιτήρια προπωλούνται
στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ